

Arrest

nr. 240 810 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Veiligheid en van Binnenlandse Zaken, belast met Buitenlandse Handel
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Veiligheid en van Binnenlandse Zaken, belast met Buitenlandse Handel en van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 houdende bevel tot teruggrijping.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2020 wordt de verzoekende partij de beslissing tot teruggrijping gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“TERUGDRIJVING

Op 20-02-2020 om 23:12 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GCA/VR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende Y.E.-T. (.)

de heer/mevrouw:

achternaam Y. (..)

voornaam M (..)

geboren op (...)1933 te KUTAHYA geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft TURKIJE wonende te

houder van het document paspoort Turkije nummer xxx

afgegeven te Kutahya op (...)2016

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig Uit Antalya met TB3202 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(..)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 172°)

Reden van de beslissing: betrokkene is noch in het bezit van een geldig Schengenvisum noch enig ander geldig grensoverschrijdend document

(..)"

1.2. Op 21 februari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.3. Op 17 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming noodzakelijk is. Verzoekende partij wordt in toepassing van artikel 74/5, § 4, 4° van de vreemdelingenwet toegelaten tot het grondgebied. De terugdrijvingsmaatregel werd omgezet naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de gegrondheid

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“- schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- schending van de artikelen 3 en 74/17, § 1 (non- refoulementsbeginzel) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd;

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de hoorplicht zoals neergelegd in het artikel 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 en van de zorgvuldigheidsplicht ;

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984) .

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) .

Artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd incorporeert onder andere EHRM 7 juli

1989, nr. 14038/88 (Soering vs. United Kingdom) en EHRM 17 december 1996, nr. 25964/94 (Ahmed vs. Austria) (Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C, 303/02)) luidt :

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Artikel 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginstel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginstel.

[...].»

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

(..)

Verzoekende partij deed een verzoek om internationale bescherming (zie stuk nr. 3). De asielprocedure is lopende en verzoekende partij moet nog door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden gehoord.

Bij gebreke van een beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zake de asielaanvraag van verzoekende partij en bij gebreke van enig eigen onderzoek om te weten of haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van het beginsel van non-refoulement heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder kennis van zaken.

De vaststelling dat verzoekende partij geen geldig Schengenvisum noch enig ander geldig grensoverschrijdend document is met betrekking tot verzoekende partij die bij aankomst op de luchthaven van Zaventem onverwijld asiel aanvraag niet pertinent omdat de asielzoeker over geen geldig Schengenvisum of enig ander geldig grensoverschrijdend document moet beschikken om haar asielrecht te kunnen doen gelden en haar verzoek om internationale bescherming te doen.

Aangezien de transitzone van de luchthaven maakt deel uit van het Belgisch grondgebied (RVS 3 juli 1995, nr. 54.237; VELAERS,

Luc (2019 :deelIII-638) . De Grondwet. Een artikelsgewijze commentaar. III. Brugge: Die Keure) kan in toepassing van artikel 52/3, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 verwerende partij de bestreden beslissing niet nemen dan nadat het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen of nadat uw Raad in zake de asielaanvraag de asielaanvraag van verzoekende partij negatieve beslissingen hebben genomen die definitief werden (in dezelfde zin: HJEU 19 juni 2018, nr. C- 181/16 (Gnandi)).

Artikel 52/3, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden van artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet- ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. [...]» (eigen onderlijning)

Het motief van de bestreden beslissing is kennelijk ongegrond.

De bestreden beslissing brengt verzoekende partij direct terug naar Turkije (direct refoulement).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12).

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op refoulement handelde zij onzorgvuldig.

Als asielzoeker dient verzoekende partij niet over reis- of verblijfsdocumenten te beschikken om een verzoek om internationale bescherming te kunnen doen.

Door een verzoek om internationale bescherming te doen geeft verzoekende partij onmiskenbaar aan dat er mogelijk redenen bestaan die ertoe leiden dat de bestreden beslissing het verbod op refoulement schendt.

Verwerende partij had dit moeten weten door verzoekende partij te horen in uitvoering van haar wettelijke opdracht en met respect voor de positieve verplichtingen die de meer voordelige internationale bepalingen op haar schouders leggen.

De ingeroepen motieven steunen bij gebrek aan een beoordeling en beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij gebrek aan enig eigen onderzoek kennelijk op onvolledige informatie waardoor zij de bestreden beslissing niet afdoende kunnen schragen.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij enig onderzoek voerde of dit kenbaar maakte.

Artikel 3, al. 1, 1° - 3° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...].»

(eigen onderlijning).

De bewoording "kan" in voormelde artikel 3 houdt in dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden. Deze overweging ontbreekt volledig.

Het motief :

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3. eerste lid, 172°)

Reden van de beslissing: betrokkene is noch in het bezit van een geldig Schengenvisum noch enig ander geldig grensoverschrijdend document

Vermeldt geeft niet aan waarom van verzoekende partij "zo nodig" geëist werd dat zij de stavingsstukken zoals voorzien in artikel 3, al. 1, 1° - 3° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zou hebben moeten overleggen (RVS 21 juni 2001, nr. 96.788). Uit het gebruik van de woorden "zo nodig" moet worden afgeleid dat dergelijke documenten alleen in welbepaalde omstandigheden kunnen worden opgevraagd en het niet kunnen voorleggen ervan kan worden gesanctioneerd door een bevel tot teruggrijving (RVS 21 juni 2001, nr. 96.788).

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement en de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij diende wanneer zij een beslissing neemt die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt voorafgaandelijk te horen.

Horen betekent minstens dat verwerende partij aan verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid biedt om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing zonder gehoor noodzakelijk maken.

Door geen gehoor te verlenen of enig onderzoek te voeren daarinbegrepen minstens de gelegenheid te geven om de nodige bewijsstukken in tegenspraak te laten voorleggen ter voldoening van de voorwaarden van artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet

van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 te voeren schendt verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht en artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot teruggrijving op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden teruggedrijvingsmaatregel op verkeerde gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat op 21 februari 2020 de verzoekende partij de beslissing tot teruggedrijving gegeven werd omdat zij conform artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet niet in bezit was van een geldig Schengenvisum of een ander geldig grensoverschrijdend document. Vervolgens doet de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming.

Artikel 52/3, § 3, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij de beslissing tot teruggedrijving niet hebben mogen nemen.

Uit de gegevens die verder aan de Raad kenbaar werden gemaakt blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het verzoek tot internationale bescherming besliste dat verder onderzoek noodzakelijk is in toepassing van artikel 57/6/4 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.

Indien niet binnen de vier weken, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.”

Verzoekende partij werd ingevolge de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus toegelaten tot het Belgische grondgebied, dit conform artikel 74/5, § 4, 4 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 4.

Toegelaten wordt het Rijk binnen te komen:

(..)

4° de in paragraaf 1, 2°, bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie een beslissing tot verder onderzoek wordt genomen met toepassing van artikel 57/6/4, tweede lid, of die als vluchteling erkend wordt of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend;

(..)”

Conform § 5 van voormeld artikel wordt *“De maatregel van teruggrijping genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, (..) van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid. Tenzij de wet anders bepaalt, wordt aan het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn verbonden om het grondgebied te verlaten.”*

Verzoekende partij werd aldus toegelaten tot het Belgische grondgebied in afwachting van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. De kritiek die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, met name dat zij dreigt teruggedreven te worden alvorens haar verzoek tot internationale bescherming zal behandeld worden, is niet langer geldig. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar middel ook volledig leert aan het gegeven dat zij teruggedreven dreigt te worden zonder onderzoek naar haar verzoek tot internationale bescherming. Nu dit niet meer aan de orde is, ziet de Raad niet in welk actueel belang verzoekende partij in casu nog heeft bij deze kritiek.

2.5. Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER